

Spisovatelka **Bianca Bellová** (48) píše knihy, od kterých se jejich čtenáři jen těžko odtrhnou. Možná i vy máte doma v knihovně tituly Jezero, Mrtvý muž, Sentimentální román... „Profesní úspěch mě těší, ale daleko víc pro mě znamená moje rodina,“ tvrdí usměvavá spisovatelka a chválí svého manžela, s nímž vychovává tři děti.

Člověk si vždycky udělá čas na to, co je pro něj důležité

Jak byste sama sebe čtenářům představila? Normální holka z Prahy.
Čím jste chtěla být jako malé děvče? Jako malá holka pochopitelně veterinářkou. S kamarádkou Zuzkou jsme si vystříhávaly obrázky zvířat a naplnily jimi několik desítek sešitů. Proč já se vlastně nestala veterinářkou?
A kdy vás napadlo, že se budete věnovat psaní a překladatelství? Překlady jsou taková z nouze ctnost, která mi umožňuje žít se na volné noze s těmi omezenými schopnostmi, jež mám, takže to není žádné životní rozhodnutí. Ale ta nezávislost je pro mě strašně cenná, i když mě příjemy třeba nedosahují částek, které bych dostala za práci v korporátu.

A psaní knih? To je spíš takový luxus, který si právě kvůli tomu muži dopřát. Kdybych bývala byla zůstala zaměstnaná, určitě by dnes všechno bylo jinak. Vlastně jsem měla v životě víc štěstí než rozum. Daleko podstatnější než nějaké autorské či profesionální úspěchy je pro mě rodina – zdravé děti a jeden chlap na celý život. To je asi můj největší životní úspěch.
Kdo vás na vaší životní cestě nejvíce ovlivnil? Nevím, nevzpomínám si na žádný životní vzor. Kdybych měla jmenovat autora, tak asi Charles Bukowskiho. Sice to byl starý prasák, ale dokázal jít ve své próze i poezii tak hluboko, až to bolelo. Zažil život na ulici, bez peněz a jakýchkoli vyhlídek do budoucna – a jeho tvorba to

vědomí podstatných věcí v životě intenzivně odráží.
Čtenáři i odborná kritika si cení vašich knih, zvláště originálních, syrových příběhů. Kde hledáte náměty pro své knihy? No v životě pochopitelně. Jen musím hodně redukovat – brutalita a nepravděpodobnost příběhů, které se odehrají ve skutečném světě, by mi v próze nikdy neprošla.
Ve své prvotině – Sentimentální román – která teď znovu vyšla, odkrýváte jakoby jen tak mimochodem několik silných témat. Je to všechno fantazie, nebo mají některé postavy příběhu reálný předobraz? Ten příběh je koláží z příběhů, které se lidem v mém okolí skutečně přihodily, vyfutrovanou

fabulací. Ano, kdysi skutečně žila dívka, dokonce v našem domě, která se v předvečer závěrečných zkoušek na AVU oběsila. Ano, byla jsem svědkem toho, jak se na korporátním večírku zabil obchodní zástupce. Dokonce ani úvodní scénu, kde se malý chlapec octne uprostřed epicentra bouře, jsem si nevymyslela, bohužel.
Fascinovala mě kniha Jezero... Neurčité místo, čas, postavy, duch jezera... Přitom tak známé, představitelné události a varování pro lidi. Co vás v tomto případě inspirovalo? Víte, to je hrozně těžké vystopovat přesný původ své inspirace. Je darem i prokletím lidí trochu kreativnějšího založení, že jsou vnímavější – k ruchům, obrazovým i pachovým vjemům,

událostem ve svém okolí, v televizi a podobně. Je to v podstatě taková nikdy neutuchající bouře impulzů, které spolu interagují, narážejí a skládají se do nepředvídatelných tvarů. Co z nich je přesně inspirací, je už po více než čtyřiceti letech opravdu těžké říci. U Jezera konkrétně byla spouštěčem kauza Aralského jezera, které se za roky sociálního inženýrství smršlo na 10 procent svého původního objemu. Ta kauza ale prostě jen zjevně padla na již připravenou půdu, jejíž povahu vám neumím popsat, ani kdybych chtěla.
Víte při psaní už předem, o čem příběh bude a jak dopadne, nebo situace tvoříte během psaní? Určitě vím, o čem příběh bude, protože než prvně sednu k počítači, chvíli mi v hlavě krystalizuje. Pak ale většinou příběh nechám, aby se sám rozvíjel, a jeho vnitřní logika ho dovede k nějakému vyústění. Vždycky se ale snažím, aby to čtenář neměl moc jednoduché. Chci, aby zapojil vlastní uvažování o textu, aby si došel k vlastním závěrům. Neexistuje jediná interpretace textu – co čtenář, to jiná kniha.
Máte kontakt se svými čtenáři, reagují na vaše knihy? Ano, mám. Netvrdím, že je to každý den, ale občas mi některý z nich napíše, aby se se mnou podělil o své dojmy z mého tex-

tu. A protože ti, kterým se knihy nelíbí, většinou nemají motivaci mi psát, dostávám zpravidla příjemné reakce. To je pro mě jako pro autorku asi největší odměna, když vím, že si můj text našel čtenáře, na kterého udělal dojem, probudil v něm nějaké emoce. Toho si opravdu vážím.
A co besedy se čtenáři? Jezdíte na ně? Na besedy a autorská čtení jezdím, ale bývá to nahoru dolů. Tak třeba v Budějovicích na čtení musejí zájemci stát, aby se všichni vešli, zatímco v Praze přijdou čtyři lidé. Aspoň je člověk nohama pevně na zemi. Vyšší účast bývá v zahraničí, kde mají autorská čtení větší tradici, zejména v německo-jazyčných zemích. Osobně ale autorským čtením nehoduju, pokud tedy nemám podpořit jiného autora, se kterým se přátelím. Pro mě probíhá setkání s textem (a potažmo jeho autorem) v intimitě, nad stránkami knihy, žádnou další nadstavbu k němu nepotřebuji.
Váš manžel je Brit, muzikant a výtvarník, žijete spolu v Česku a vychováváte tři děti. Jak jako rodina nejraději trávíte společný čas? Myslím, že vždycky spíš záleží na kvalitě společně tráveného času než na jeho konkrétní náplni. Toho času je samozřejmě čím dál méně, protože zejména starší děti si rozšiřují obzory

směrem k nezávislosti, a proto jsou společné chvílky čím dál vzácnější. Většinou se odehrávají kolem jídla – společná teplá večeře je takovým středobodem našeho rodinného života. Na a spousta dalších věcí samozřejmě: hudební jamy v kuchyni, fotbal, objevování nových území na společných výletech a dovolených, sledování starých Formanových filmů... asi nic neobvyklého.
A jak se třemi dětmi stiháte psát knihy? To je stejné jak s žádným dítětem – člověk si vždycky udělá čas na to, co je pro něj důležité.
Jaká jste maminka? Spíš kamarádka, nebo přísná autorita? Nejspíš něco mezi. Už mám nějakou životní zkušenost za sebou, takže například vím, že

Vizitka

- Bianca Bellová je česká spisovatelka a překladatelka s bulharskými kořeny.
- Napsala knihy Sentimentální román, Jezero, Celý den se nic nestane, Mrtvý muž. Publikuje i v novinách a časopisech.
- Za knihu Jezero získala několik ocenění, mimo jiné i cenu Magnesia Litera 2017.
- S manželem Adrianem T. Bellem a třemi dětmi žijí v Praze.

pro budoucnost dětí nezáleží na tom, jestli přinesou na vysvědčení trojku nebo jedničku. Což bylo třeba pro generaci mých rodičů docela zásadní téma. Snažím se jim přenechat co možná nejvíce zodpovědnosti za vlastní rozhodování. Na druhou stranu se snažím být konzistentní – když se něco řekne, tak se to dodrží, a pokud to nejde dodržet, tak se to musí nějak reflektovat. A taky jsem se vždycky snažila je naučit odkládat odměnu a radovat se z požitků ve chvíli, kdy se o ně nějak zasloužily. Ale výchova je samozřejmě nesmírně komplikovaná věc a běh na dlouhou trať, kdy až na konci závodu vidíte, jestli jste běželi správným směrem. Tak například už bezpečně vím, že se ani jedno z mých dětí ne naučilo zvednout spadlou utěrku, místo aby ji překročilo. Ale zase zdraví a vodí babičky přes ulici.☺
Sledujete s manželem navzájem svoji tvorbu? Baví jeho vaše knihy a vás jeho muzika? Samozřejmě. Nejen, že ji sledujeme, ale často se vzájemně inspirujeme a občas si i navzájem vypomůžeme. On tvrdí, že se mu moje texty líbí; já zase miluji jeho hudbu. Ono to asi ani jinak nejde; když jste s někým tak dlouho, nelze se navzájem neovlivnit.
Co vám vždycky zlepší náladu? A co naopak zkazí? Já jsem člověk až patologicky veselý, často se směju i v situacích, kdy se to společensky moc nehodí. A radost mám z čím dál menších věcí – sklenky vína s přáteli, zvuku varhan, prázdných ulic za východu slunce... Hlavu už si dělám jen z opravdu fatálních věcí, jako jsou třeba nemoci a odcházení blízkých.
O čem teď aktuálně nejčastěji přemýšlíte? O tom, jestli od nás není sobecké nechat tu svým dětem svět ve stavu, který mě naplňuje obavami.
Víte už, o čem bude vaše další kniha? Ano.☺

INFO
O knihu Sentimentální román můžete soutěžit na str. 52–53.

Nezávislost je pro mě strašně cenná